

om en stor og dejlig Have i de stiftels Læreres Hjerte, naar man hagefter med velberaad Hu vil myrde dette Haab ved at indsætte en Bestemmelse i Loven om, at de Lærerembeder, der nu allerede have en Have, maa beholde denne usforandret til evig Tid. Saa er der et Punkt, jeg ikke forstaar, og om hvis Betydning jeg vil spørge den ærede Ordfører. Mit Spørgsmaal er om det, at de nuværende Haver skulle blive usforandrede, og saa afstærer vedkommende Lærere fra at faa Del i den Erstatning, som skal gives dem i Form af et Pengebeløb indtil 50 Kr., eller om denne Erstatning kun skal komme de nyoprettede Embeder til gode?

Et andet Punkt, der heller ikke er blevet forstaaet overalt, er Spørgsmaalet om, hvorfra Lønningen for Kirkesanger- og Kirkebylærerforretninger skal tages. Herom hersker der en Del Tvivl rundt om i Landet blandt Lærerne, i alt Fald paa de Egne, hvor jeg har haft Lejlighed til at tale med disse, og i Fjor var der i Begyndelsen i alt Fald, og saa blandt Medlemmerne her, delte Meininger om, hvorfra de skulde tages. Der var dem, der mente, at det, der blev tilovers af de nuværende Udgifter til Skolevæsenet, skulde anvendes til ny Stoler og til Begyndelseslønninger, medens andre mente, at man forlods skulde tage disse 150 Kr. fra, og kun benytte Resten til Begyndelseslønninger, for saa vidt det naaede op til 600 Kr. Det er det, jeg fra den ærede Ordfører gerne vilde have et bestemt Svar paa (S. C. Christensen: Det staar tydeligt i Loven!) Ja, jeg mener jo ogsaa, at det staar tydeligt nok der, men der er mange, der mene, at det ikke staar der tydeligt nok.

Jeg kan ikke undlade, inden jeg slutter, at gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling). Det ærede Medlem udtalte nemlig i Gaar — saa vidt jeg forstod ham — at den Paragraf i Forslaget, der omhandler Kaldelsesretten, ikke ophæver den Hovedstavant, der er ved den nuværende Kaldelsesmaade, nemlig den, at en ældre Lærer kan blive tilfidesat af en yngre, og deri kan jeg erklære mig fuldstændigt enig med det ærede Medlem, denne Hovedstavant ophæves uægtelig ikke. Men naar det ærede Medlem derefter — saa vidt jeg forstod ham — formenter, at man kunde ophæve denne Hovedstavant ved at give udvidede Rettigheder til de kaldsberettigede, formentlig i Retning af at udslyde af de indkomne Ansøgninger, maa jeg erklære mig uenig med ham. Der er næppe nogen Tvivl om, at de kaldsberettigede saa vel som Sogneraadene undertiden ved Be-

stættelse af Lærerembeder tage andre Hensyn end netop Hensynet til Anciennitet og Dydighed. Det er ganske sikkert, at der lige saa godt gaas Bag- eller Røftentrapper op til de kaldsberettigede som til Sogneraadene, og jeg tror ikke, der i den Henseende kan være slynderligt at tage fra den ene og lægge til den anden. Jeg kan nævne et Eksempel fra det Provsti, hvor jeg er. En ung Lærer var en Gang indstillet til et Lærerembede sammen med to ældre Lærere, men Skoledirektionen tilfidesatte eller udstød de to ældre Lærere og kaldte den unge Mand, og Hovedgrunden var nok den, at denne haabefulde unge Mand var næreste med Røftepigen hos Provsten. Naar man altsaa ser, at en saadan veltjent Røftepige kan have saa stor Indflydelse paa Kaldelsen, hvor stor en Indflydelse vilde det da vel saa, hvis saadan en ung Mand f. Eks. var forlovet med selve Provstens egen Datter eller en Datter af en af Provstens Slægtninge eller gode Venner? Jeg tror ikke, at der vindes noget ved en saadan Bestemmelse. Jeg siger ikke dette som en Bebrejdelse mod de kaldsberettigede eller som en Bebrejdelse mod Sogneraadene, jeg tror tværtimod, at et saadant Tilfælde som det her nævnte hører til de meget sjældne Undtagelser. Taget i Almindelighed tror jeg, at begge Parter have benyttet deres Rettighed med Maadehold og til almindelig Tilfredshed. Det er som bekendt noget, der staar i Valles Lærebog, at „Menneskene ere ikke saa gode, som de burde være; alle have de Fejl“, og jeg skal gerne indrømme, at naar et saadant Tilfælde indtræder, er det en Fejl, men det er menneskeligt, og jeg vil tilføje: Det er ogsaa tilgiveligt. Men selv om denne Hovedstavant end ikke helt bliver fjernet ved denne Paragraf, saa vil den lige fuldt, hvis dette Forslag bliver til Lov, i alt væsentligt blive hævet ifølge § 21, nemlig i Kraft af en forandret Lønningsmaade, thi hvis dette Forslag bliver Lov, kan ingen Lærer mere hele sin Levetid blive siddende i et lille Embede uden Lønningstillæg, ligegyldigt hvilket Embede han sidder i. Som fast Lærer vil han efterhaanden faa et Lønningstillæg af 700 Kr., og jeg kan ogsaa tilføje, at Lærerne trindt omkring i Landet lægge ikke mere nogen Vægt paa Kaldelsesspørgsmaalet. Alle de højlydte og jeg vil tilføje velbegrundede Klager, som hidtil have lydt fra Lærernes Side, ville ganske sikkert forstumme, hvis dette Lovforslag bliver til Lov. Naar man har argumenteret om, at det var Hensynet til Lærerne, som gjorde, at man ikke kunde enes i Fjor, tror jeg ikke, at det er i Overensstemmelse med Flertallet af de danske Læreres Ansuelser. Nej, Stridens Kern er og Mar-